
Minneord

OSS IMELLOM

LARS HELLING

Overlege Hans-Kristian Brath døde 17.3. 2009 etter en langvarig, strevsom og tapper kamp mot kreftsykdommen. Han ble 75 år gammel.

Med Hans-Kristian er en pioner i norsk revmatologi gått bort.

Etter medisinsk embetseksamen i 1959 utførte han turnustjenesten ved Vestfold sentralsykehus i Tønsberg og distriktstjenesten i Sandane i Nordfjord. Han var assistentlege ved medisinsk avdeling ved Aker sykehus og ved medisinsk avdeling Sandefjord sykehus. Der var det en liten sengepost for revmatikere som Hans-Kristian fikk ansvaret for – og da var livsløpet klart. Det måtte bli revmatologi. Han var reservelege ved Sørlandet Revmatismesykehus i Kristiansand og assistentlege ved Oslo Sanitetsforenings Revmatismesykehus og ved nevrologisk avdeling ved Rikshospitalet. Han ble godkjent spesialist i revmatologi i januar 1968.

I 1969 begynte han som overlege ved Sanitetsforeningens Revmatismeinstitutt på Lillehammer. Det var ualminnelig tøft, med svært lange arbeidsdager de første årene. Han var eneste lege, og det var lite hjelp og få fasiliteter. Men Hans-Kristian holdt ut og la grunnlaget for utviklingen til det meget anerkjente spesialsykehuset for revmatikere som vi har i dag. I 32 år arbeidet han ved Revmatismesykehuset, avbrutt av halvannet år som spesiallege ved Revmatismehuset i Trondheim, der han åpenbart fikk i gang snøballen som endte med bedre revmatikeromsorg også der.

Han har publisert ca. 20 artikler om revmatologiske og fysikalskmedisinske emner. Han interesserte seg meget – som en av de første – for fibromyalgi-problemet. Innen revmatologien er rehabilitering svært viktig. Hans-Kristian så dette og bygde tidlig opp et tverrfaglig team omkring dette på sykehuset.

Med sin sterke faglige tyngde, men kanskje like så mye på grunn av sin medmenneskelighet og sitt varme og vennlige vesen var Hans-Kristian usedvanlig godt likt av sine pasienter.

Han var i mange år nestleder i Norsk Revmatologisk Forening og medlem av diverse utvalg og komiteer. Han var også æresmedlem av foreningen. I juni 2001 fikk han Kongens fortjenestemedalje i gull.

Hans-Kristian hadde allsidige interesser og evner. Han var en meget habil pianist, ellers var han interessert i fotografering og historie. Men han var fremfor alt en glad gutt med friske replikker og gode historier, noe vi kunne nyte godt av i trimklubben, der han var med så lenge helsen holdt. Familien har hytte på Venabygd-fjellet i Ringebu og i Blindleia i Lillesand. Friluftsliv, rype- og elgjakt og fiske var sentrale aktiviteter for Hans-Kristian.

Det er en hederskar på alle måter som har lagt ned vandringsstaven.

Man kunne ikke annet enn å få godvilje for Hans-Kristian. Hans snille øyne, hans harmoniske ansikt og hans milde stemme stemte til fordragelighet og vennskap. Vi kolleger og venner må bare leve på de gode minnene.

Vår medfølelse og deltagelse i sorgen går til Anne-Grete, Anne-Sofie, Sidsel og Inger-Line – og ikke minst til barnebarna, som har mistet sin kjære bestefar.

Fred med Hans-Kristians minne.

Publisert: 28. mai 2009. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.09.0457

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 10. juli 2026.